

minuștni
să se soluționeze

/EROSCOP

Meredith Wild

Întâlnire
periculoasă

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

lulotica

— Ce zi perfectă! am spus.

Zăpada se topise în Boston, iar primăvara ne bătea la ușă. Campusul se trezise la viață, zumzăind de studenți, turiști și locnici.

Mulți purtau încă robele de la ceremonia de absolvire din acea după-amiază, pe care eu încă n-o asimilasem în întregime. Totul îmi părea ireal, de la vorbele dulci-amării de rămas-bun adreseate prietenilor, la nerăbdarea de a înfrunta, în zilele care aveau să vină, problemele din lumea reală. Un noian de emoții îmi răscoleau sufletul. Mândrie, ușurare, neliniște. Dar ceea ce simteam cel mai intens era bucuria. De a trăi momentul acesta. De a o avea pe Marie alături.

— Chiar e, și nimeni n-o merită mai mult decât tine, Erica.

Marie Martelly, cea mai bună prietenă a mamei mele și zâna mea cea bună, m-a strâns ușor de mâină, apoi m-a luat de braț.

Înaltă și suplă, Marie îmi domina silueta micuță. Pielea ei catifelată avea culoarea pudrei de cacao, iar părul castaniu era impletit în zeci de codițe scurte, o coafură menită să-i dezvăluie atât spiritul

veșnic Tânăr, cât și stilul eclectic. Din afară, nimeni n-ar fi bănuit că ea era singura mamă pe care o aveam de aproape un deceniu.

De-a lungul anilor îmi spusesem că uneori e mai bine să nu ai mamă și tată, decât să ai genul de părinți despre care auzisem și pe care chiar îi întâlnisem ocazional. Părinții colegilor mei puteau fi foarte autoritari. Prezenți din punct de vedere fizic, dar absenți din punct de vedere emoțional, sau îndeajuns de bătrâni încât să-mi fie bunici și suferind din pricina unei uriașe prăpastii între generații. Mi se părea mult mai ușor să reușesc atunci când numai eu puneam presiune asupra mea.

Marie era altfel. De-a lungul anilor îmi oferise exact atâta sprijin de cât aveam nevoie. Îmi ascultase dramele legate de prieteni și văcărelile privind munca ori examenele, dar nu mă forțase niciodată. Știa cât de tare mă străduiam eu deja.

Am străbătut cărările înguste care șerpuiau prin campusul universității Harvard. O adiere blandă sufla printre ramurile complet înfrunzite ale copacilor, foșnind ușor pe deasupra noastră.

— Îți mulțumesc că mi-ai fost alături azi, am spus.

— Nu fi ridicolă, Erica! N-aș fi ratat ziua asta pentru nimic în lume, știi bine.

Marie mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

— În plus, mă bucură oricând o călătorie printre amintiri. Nici nu mai știu când am intrat ultima oară în campus. Mă face să mă simt din nou Tânără!

Entuziasmul ei m-a făcut să râd. Doar o persoană ca ea s-ar fi putut simți mai Tânără vizitându-și vechea facultate, de parcă anii nici nu s-ar fi scurs.

— Ești încă Tânără, Marie.

— Oh, probabil că da! Totuși viața trece prea repede. O să-ți dai seama de asta în curând.

A oftat ușor.

— Ești gata să sărbătorim?

Am dat din cap în semn de încuvîntare.

— Absolut. Să mergem!

Am ieșit pe porțile campusului și am chemat un taxi care ne-a dus pe malul celălalt al râului Charles, în Boston. Câteva minute mai târziu, împingeam ușile grele din lemn ale unuia dintre cele mai bune restaurante din oraș, a cărui specialitate erau fripturile. Spre deosebire de străzile însorite, localul era întunecos și răcoros, iar un aer rafinat plutea peste murmurele clienților de seară.

Ne-am făcut comode, cu meniurile în față, apoi am comandat cina și băuturi. Chelnerul ne-a adus imediat două pahare de whisky scoțian, vechi de săisprezece ani, cu gheată, o băutură al cărei gust îl prinsesem în urma cinelor luate împreună cu Marie, deloc puține la număr. După săptămâni întregi cu supradoze de cafea și mâncare la pachet comandată noaptea târziu, nimic nu se potrivea mai bine ocaziei festive decât un whisky rece și o friptură bună.

Am desenat linii pe condensul format pe pahar, întrebându-mă cum ar fi arătat ziua aceea dacă mama ar mai fi trăit încă. Poate că aş fi fost acasă, în Chicago, trăind o cu totul altă viață.

— La ce te gândești, fetiță scumpă?

Glasul lui Marie mi-a întrerupt gândurile.

— La nimic. Mi-aș dori doar ca mama să fi fost și ea aici, am spus încet.

Marie s-a întins peste masă și mi-a luat mâna.

— Știm amândouă că Patricia ar fi fost tare mândră de tine azi. Mai mult decât s-ar putea spune în cuvinte.

Nimeni n-o cunoșcuse mai bine pe mama decât Marie. Deși distanța le despărțise ani buni după terminarea școlii, rămăseseră apropiate. Până la amarul sfârșit.

I-am evitat privirea, fiindcă nu doream să mă las pradă emoțiilor ce tindeau să se reverse asupra mea ca o inundație afurisită, cu fiecare ocazie festivă. În ziua aceea nu voiam să plâng. Orice s-ar fi întâmplat, era o zi fericită. Una pe care nu aveam s-o uit niciodată.

Marie mi-a lăsat mâna și a ridicat paharul, iar privirea i s-a luminat.

— Ce-ai zice de un toast, pentru capitolul următor?

Mi-am ridicat paharul alături de-al ei și am zâmbit, încercând să alung tristețea și lăsând ca usurarea și recunoștința să-mi umple golul din inimă.

— Noroc!

Am înclinat paharul spre al lui Marie și am luat o înghițitură zdravănă, savurând arsura băuturii care îmi cobora pe gât.

— Că veni vorba, ce vrei să faci mai departe, Erica?

Mi-am lăsat gândurile să se îndrepte înapoi spre viața mea și spre lucrurile care încă mă apăsau.

— Ei bine, săptămâna asta e marea prezentare la Angelcom, apoi va trebui, la un moment dat, să-mi găsesc un loc unde să stau.

— Poți oricând să vii o vreme la mine.

— Știu, dar odată și odată trebuie să fiu pe cont propriu. De fapt, aștept cu nerăbdare momentul.

— Vreo idee?

— Nu prea, dar am nevoie să iau o pauză de Cambridge.

Harvardul fusese grozav, însă era cazul să iau o pauză de la viața academică. Îmi petrecusem ultimul an muncind peste măsură, jongoând cu o teză de licență, începutul unei noi afaceri și stăpânirea obișnuințelor momente de epuizare ale studenților din ultimul an. Eram nerăbdătoare să-mi încep următorul capitol din viața de departe de campus.

— Nu că aş vrea să pleci vreodată de aici, dar eşti sigură că vrei să rămâi în Boston?

Am dat din cap în semn de încuviațare.

— Sunt sigură. E posibil ca la un moment dat afacerea să mă ducă la New York sau în California, dar pentru moment sunt fericită aici.

Bostonul era uneori un oraș dificil. Iernile erau de coșmar, dar locuitorii săi erau puternici, pasionali și deseori dureros de direcții. De-a lungul timpului devenisem una de-a lor. Nu mă puteam închipui numind, dintr-o toană, orice alt loc „acasă“. În plus, fără niște părinti la al căror cămin să mă întorc, Bostonul devenise casa mea.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci la Chicago?

— Nu.

Preț de câteva clipe mi-am mestecat salata în tăcere, încercând să nu mă gândesc la toți oamenii care mi-ar fi putut sta alături în ziua aceea.

— Acasă nu mă mai aşteaptă nimeni. Elliot s-a recăsătorit, iar acum are copii. Iar familia mamei a fost mereu... știi tu, distanță.

Încă de acum douăzeci și unu de ani, când mama se întorsese acasă de la facultate gravidă în câteva luni, fără niciun plan de a se căsători, relația cu părinții săi fusese cel puțin tensionată. Chiar și pe când eram doar un copilaș, cele câteva amintiri pe care le aveam cu bunicii mei îmi păreau stânjenitoare și modelate de felul în care intrasem în viețile lor. Mama nu-mi vorbise niciodată despre tata, dar dacă situația fusese îndeajuns de supărătoare pentru ea încât să păstreze tăcerea asupra subiectului, probabil că mi-era mai bine să nu aflu nimic. Cel puțin asta îmi spuneam ori de câte ori curiozitatea începea să mă macine.

Tristețea din ochii înțelegători ai lui Marie o reflecta pe a mea.

— Elliot mai ține legătura cu tine?

— De cele mai multe ori, în preajma sărbătorilor. Acum e ocupat până peste cap cu cei doi micuți.

Elliot era singurul tată pe care-l avusesem vreodată. Se căsătorise cu mama pe când eu eram un țânc și împărtiserăm mulți ani fericiți ca o familie. Dar, la nici un an după trecerea în nefință a mamei, el fusese copleșit de perspectiva de a crește singur o adolescentă și, cu banii din moștenirea mea, mă înscriesese la o școală cu internat de pe coasta de est.

— Ți-e dor de el, a spus Marie încet, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Uneori, am recunoscut eu. N-am avut niciodată ocazia să fim o familie fără ea.

Îmi aminteam cât de pierduți și de străini deveniserăm unul cu altul după moartea ei. Acum ne mai lega doar amintirea iubirii ei, o amintire ce se stingea puțin câte puțin cu trecerea fiecărui an.

— A avut intenții bune, Erica.

— Știu c-a avut. Nu-l învinovățesc. Suntem amândoi fericiți, deci asta-i tot ce mai contează acum.

Având o diplomă și o afacere proaspăt începută, nu regretam alegerea făcută de Elliot. La urma urmei, mă conduseșe în punctul în care mă aflam în acel moment, însă nimic nu putea schimba faptul că ne îndepărtașeră unul de altul de-a lungul anilor.

— Atunci destul cu subiectul ăsta. Hai să vorbim despre viața ta amoroasă.

Marie mi-a aruncat un zâmbet cald, superbii ei ochi migdați scânteind în lumina difuză a restaurantului. Am izbucnit în râs, știind că ea va vrea să afle fiecare detaliu, chiar dacă eu n-aveam nimic de divulgat.

— Din păcate, nimic nou de raportat. Ce-ar fi să vorbim în schimb despre a ta?

Știam că va mușca momeala. Ochii i s-au aprins și a început să turuie cu entuziasm despre noul ei amorez. Richard era un jurnalist din lumea bună, cu aproape zece ani mai Tânăr decât ea, lucru care nu mă surprindea. Marie nu doar că arăta grozav pentru vîrstă ei, dar avea și un suflet incredibil de Tânăr. Nu de puține ori a trebuit să-mi reamintesc că era de vîrstă mamei mele.

În timp ce ea își spunea poveștile, eu savuram o scurtă aventură amoroasă cu mâncarea din fața mea. Perfect preparată și mustind de sos cu vin, frigura aproape că mi se topea în gură. Profund satisfăcător, felul principal aproape că-mi compensa ultimele șapte luni de abstinență sexuală. Iar dacă el nu reușea, atunci platoul cu căpșuni îmbrăcate în ciocolată cu care ne-am sfârșit cina cu siguranță avea să izbutească.

Facultatea îmi oferise în mod regulat ocazii de a avea tot felul de relații pe termen scurt, dar, spre deosebire de Marie, eu nu-mi căutasem niciodată cu adevărat dragostea. Iar acum că aveam de condus o afacere, abia dacă-mi mai rămânea timp pentru viața socială, darămîte pentru cea amoroasă. Trăiam în schimb prin intermediul